

Sygn. akt II KK 373/22

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **A. M.**

podejrzanego o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,
wobec którego na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. umorzono postępowanie
i na podstawie art. 93g § 1 k.k. w zw. z art. 93b § 1 k.k. i art. 93a § 1 pkt. 4 k.k.
orzeczono środek zabezpieczający w postaci pobytu w zakładzie psychiatrycznym,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 29 września 2022 r.
wniosku obrońcy o wstrzymanie wykonania
prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie
z dnia 4 marca 2022 r., sygn. akt VI Kz 355/19,
utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy
Pragi-Południe w Warszawie z dnia 30 maja 2018 r., sygn. akt IV K 191/18,
na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**wstrzymać wykonanie postanowienia Sądu Rejonowego dla
Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 30 maja 2018 r.,
sygn. akt IV K 191/18, utrzymanego w mocy postanowienia Sądu
Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 4 marca 2022
r., sygn. akt VI Kz 355/19, do czasu rozpoznania kasacji.**

UZASADNIENIE

Obrońca A. M. wniósł do Sądu Najwyższego kasację od postanowienia Sądu
Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 4 marca 2022 r., sygn. akt VI

Kz 355/19, podnosząc zarzuty rażącego i mającego istotny wpływ na treść postanowienia naruszenia przepisów prawa procesowego oraz prawa materialnego. W treści tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia zawarł także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją postanowienia Sądu drugiej instancji utrzymującego w mocy postanowienie Sądu pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wprawdzie wniosek nie został należycie umotywowany przez wnioskodawcę, ale wskazane poniżej powody nakazują jego uwzględnienie.

Zgodnie z art. 532 § 1 k.p.k., w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji. Instytucja ustanowiona w art. 532 § 1 k.p.k., będąca odstępstwem od zasady natychmiastowej wykonalności prawomocnych wyroków (art. 9 § 3 k.k.w.) ma charakter wyjątkowy, a skorzystanie z tego rozwiązania możliwe jest dopiero przy jednoczesnym spełnieniu dwóch warunków, to jest wystąpienia znacznego stopnia prawdopodobieństwa zasadności zarzutów kasacyjnych oraz wykazania przez wnioskodawcę, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać dla skazanego wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne skutki.

Obrońca A. M., jak to wskazano wyżej, zawarł w kasacji szereg zarzutów, w tym w pierwszym rzędzie naruszenia prawa procesowego, których wagi nie można nie docenić. Dotyczy to w szczególności zarzutu wywiedzionego w pkt. III nadzwyczajnego środka zaskarżenia, tj. „rażącego i mającego istotny wpływ na treść postanowienia naruszenia przepisów prawa procesowego w postaci art. 442 § 3 k.p.k. poprzez nie zastosowanie się do wskazań wyznaczonych postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2019 r., II KK 46/19 i wydanie skarżonego postanowienia bez rzetelnego rozpoznania wskazanych w zażaleniu obrońcy zarzutów, a w konsekwencji zaniechanie przeprowadzenia postępowania dowodowego, które doprowadziłoby do ustalenia czy na chwilę orzekania zachodziło wysokie prawdopodobieństwo, że podejrzany popełni czyn o znacznym stopniu społecznej szkodliwości co stanowi przesłankę obligatoryjną do umieszczenia podejrzanego w zakładzie psychiatrycznym”. Zarzut ten – przeanalizowany na obecnym etapie postępowania – w zestawieniu z

dokumentacją procesową zawartą w aktach sprawy wskazuje na niewątpliwy fakt oparcia się przez Sąd odwoławczy na dokumentacji lekarskiej, w tym opinii sądowo-psychiatrycznej, dotyczącej okresu sprzed 2020 r.

Pomijając w tym miejscu szczegółowe omawianie wszystkich związanych z tą problematyką kwestii, której to oceny dokona Sąd Najwyższy po rozpoznaniu kasacji na rozprawie kasacyjnej, stwierdzić należy, że istnieje – już na wstępnym etapie badania sprawy – wysokie prawdopodobieństwo zasadności podniesionego w kasacji zarzutu naruszenia art. 442 § 3 k.p.k., co nie tylko uprania, lecz wręcz obliuguje do wstrzymania wykonania prawomocnego postanowienia.

Oczywiste jest przy tym, że jednoznaczne ustalenie czy w sprawie zachodzi wysokie prawdopodobieństwo, że podejrzany popełni czyn o znacznym stopniu społecznej szkodliwości, co w wypadku A. M. przedłożyło się przecież na orzeczenie wobec niego izolacyjnego środka zabezpieczającego, wymaga wiedzy specjalistycznej.

W tym stanie rzeczy, ewentualne dalsze utrzymywanie internacji podejrzanego, przy uwzględnieniu, że nie wchodzi w grę jego przymusowe umieszczenie w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym na podstawie art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (zob. opis obserwacji z dnia 1 kwietnia 2019 r. – dokumentacja medyczna w kopercie k. 1054) pociągnęłoby za sobą dla A. M. negatywne konsekwencje, których ponosić nie powinien.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

[as]